

Arrest

nr. 294 576 van 25 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 september 2022. Tegen deze beslissing stelt verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 5 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : B. (...) B. (...)
voornaam : L. (...) N. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Peru

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 07/04/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde twee meerderjarige zussen in België te hebben. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige zussen zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de oudste zus van betrokkene eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlatenverzoeker om internationale bescherming.

De motivering van de bestreden beslissing is als volgt:

(...)

Verzoekster, als alleenstaande dame, wenst te benadrukken dat het CGVS geen beslissing heeft genomen aangaande artikel 3 EVRM.

Uit informatie waar verzoekster over beschikt (<https://www.ucos.be/landenfiche-peru/>), blijkt inderdaad dat geweld tegen vrouwen veelvuldig voorkomt in Peru. Het land heeft het 2de hoogste cijfer voor vrouwenmoord in de regio Latijns-Amerika en de Caraïben. In 2010 verklaarde 68 % van de vrouwen in een echtelijke relatie het gevoel te hebben gehad dat hun partner hen wil controleren, door na te gaan waar ze heengaan, jaloers gedrag of zelfs bezoeken aan vrienden te verbieden. 38 % heeft fysiek of seksueel geweld ervaren, een cijfer dat nog oploopt bij vrouwen met minder economische middelen. Slechts een minderheid doet ook aangifte bij de autoriteiten.

Verschillen tussen mannen en vrouwen in Peru komen onder meer tot uiting in de armoede-en werkloosheidscijfers. Zo leeft in de stedelijke gebieden ca. 17 % van de vrouwen in armoede, en in de rurale gebieden is dat zelfs ca. 53 %. Ongeveer 30 % van de vrouwen heeft geen eigen inkomsten en de vrouwen die wel een job hebben verdienen gemiddeld maar liefst 46 % minder dan de werkende mannen. Vooral de vrouwen op het platteland zijn kwetsbaar en het overheidsprogramma Pension 65 - dat financiële ondersteuning biedt aan oudere vrouwen in armoede - komt niet tegemoet aan alle rechthebbenden.

Ook in het onderwijs is nog een grote ongelijkheid merkbaar, opnieuw vooral op het platteland. Slechts 24 % van de vrouwen op het platteland heeft secundair onderwijs genoten; in de steden gaat het om 67 % van de vrouwen. Uit studies blijkt dat de verschillen tussen mannen en vrouwen vooral te verklaren zijn door vier factoren: de taakverdeling op basis van geslacht, tienerzwangerschappen, gendergeweld en etnische of raciale discriminatie. De laatste jaren zien we wel dat de alfabetiseringsgraad bij vrouwen steeds dichterbij komt bij deze van de mannen. Uit een census van 2012 blijken vrouwen ook op het vlak van grondbezit een grote achterstand te hebben. Ongeveer 4/5 van de beschikbare landbouwgrond is in handen van mannen, slechts 1/5 is dus in het bezit van vrouwen. (<https://www.ucos.be/landenfiche-peru/>)

Ook de kwaliteit van het onderwijs laat in Peru sterk te wensen over. In 2017 ging 3,9 % van het bbp naar onderwijs, wat minder is dan de gemiddelden in Latijns-Amerika. ([www. ucos.be](http://www.ucos.be))

Peru toont de medeplichtigheid van de deelstaatregering aan bij het plegen en bestendigen van seksueel geweld. De grondgedachte en motieven voor het plegen van seksueel geweld zijn echter per regio verschillend en in de loop van de tijd veranderd.

Of de staat seksueel geweld promoot of juist toestaat, is moeilijk vast te stellen wegens gebrek aan toegang tot geheime staatsdossiers of getuigenissen. Uit geaggregeerde analyses blijkt echter een patroon in staatsconflicten en seksueel geweld. Door het conflict van Peru met rebellen waren er twee pieken in het aantal seksueel misbruik die overeenkwamen met bijzonder moeilijke tijden tijdens het conflict. In verband met de verzwakking van de PCP-SL nadat Abimael Guzman in 1992 werd opgepakt, nam het aantal incidenten met seksueel geweld in Peru aanzienlijk af. Deze correlatie suggereert dat de staat seksueel geweld gebruikte als oorlogsmiddel. Hoewel het wijdverbreid was, werd seksueel geweld in Peru over het algemeen meer geselecteerd en met opzet gepleegd - in ongeveer 71% van de gevallen was sprake van één enkel slachtoffer. In plaats van deel te nemen aan groepsverkrachting, werden slachtoffers vaak gekozen als ze werden geïdentificeerd als oppositie tegen de staat.

Eerder seksueel geweld tegen vrouwen tijdens deze période van interne conflicten, de schokken van het geweld hadden op de lange termijn gevolgen voor de gezondheid van vrouwen. Volgens een onderzoek van Grimard et al. Had de schok van het geweld een nadelig effect op zwangere vrouwen, waardoor de groei van hun kinderen vaak werd belemmerd. Dit gold zelfs wanneer werd gecontroleerd voor sociaaleconomische omstandigheden.

In 2001 stelde interim-president Valentin Paniagua een commissie van twaalf personen in om schendingen van de mensenrechten te onderzoeken. De commissie heeft ongeveer twee jaar nodig gehad om haar eindrapport in te dienen. Uit het rapport bleek dat verkrachting de meest voorkomende vorm van misbruik was, met ongeveer 48% in Peru. Militaire functionarissen waren de meest voorkomende overtreder (48% in Peru). Bovendien werd seksueel geweld het vaakst gepleegd terwijl de slachtoffers werden vastgehouden (52% in Peru).

Ten slotte was en wordt seksueel geweld in Peru vaak nog steeds bestendigd jegens de inheemse bevolking. Volgens het National Statistics Institute is 20% van de Peruaanse bevolking inheems. Deze gemeenschappen zijn politiek en economisch achtergesteld in vergelijking met de nationale bevolking. De staat reageerde met onevenredig geweld en onderdrukking.

(https://www.no-regime.com/ru-nl/wiki/Violence_against_women_in_Peru)

Dat verzoekster nu, tot overmaat van ramp, een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Dat dit voor verzoekster zeer moeilijk om dragen is.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, alsook schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen.

Dat verzoekster dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dal de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct is.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat verzoekster het Rijk binnenkwam op 7 april 2022, zodat haar regelmatig verblijf van negentig dagen overschreden is. Verzoekster beschikt niet over een verblijfsrecht in België aangezien haar verzoek om internationale bescherming op 2 september 2022 door het CGVS werd afgewezen. Dit wordt niet betwist.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster eveneens een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekster voert hoofdzakelijk de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De aangevoerde schending van bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* dan ook in het licht van deze bepaling worden beoordeeld. Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster verwijst naar algemene landeninformatie om te stellen dat geweld tegen vrouwen veelvuldig voorkomt in Peru. Peru heeft het tweede hoogste cijfer voor vrouwenmoord in Latijns-Amerika en de Caraïben. Verzoekster wijst er ook op dat vrouwen vaak in armoede belanden, vooral in de rurale gebieden. Verder stipt verzoekster aan dat vrouwen minder grond bezitten dan mannen en de kwaliteit van het onderwijs in Peru te wensen overlaat. Verzoekster voert aan dat zij, als alleenstaande vrouw, dient terug te keren naar Peru. Dit is voor haar zeer moeilijk om te dragen en maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan verzoekster niet volgen. Verzoekster brengt slechts algemene informatie bij zonder dat ze enig begin van bewijs bijbrengt dat deze informatie op haar persoonlijk van toepassing is. Zo toont verzoekster bijvoorbeeld niet aan dat zij in Peru in armoede zal belanden, dat ze geen grond bezit of dat ze als alleenstaande vrouw persoonlijk het slachtoffer zal worden van geweldplegingen. Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoekster bij terugkeer naar Peru zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering en onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden ingezien op welke wijze deze beslissing het materiële motiveringsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN